

Publicerad 2010-08-13 16:31 av Jess81

för tävlingen trasdockan

Mina armar är ärrade av din kärlek

och som hon älskade det kända ansiktet
de gömda tårarna, de hårda orden
som hon fruktade den sträva början
det bittra slutet
och resan där emellan

som hon utstod slagen och kyssarna
de begråtna dagarna och de slutna nätterna
de grova händerna och de ärrade armarna

men som han älskade!

det brister ibland
och kärleken växer och slukar
det brister i kinderna
och i tinningarna
och i de murar som ska hålla samman en flicka

det flödar över av
vatten från floderna
som svämmar över i vårnas islossningstider
det svämmar över av äckel, och känslor och av ALLT
tills det inte längre finns kvar något annat
än sandkorn
sedimenterad lera och gråterskor
som beklagar bortgången av den lede
men ack så älskade herren
som levde där i slottet och bevarade och upprätthöll
de kvinnliga murarna mot omvärldens rovdjur

det går åt helvete men som han älskar!
hon faller och våndas och hånas
men som han älskar!
blånor och sår och ömmande mjukdelar
skadade benskärvor
ruttnande lik
drömmar som brister och begravs
känslor som trängs bort, tillit som krossas

men se! Som han älskar!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jess81 med Poeter.se id #7198 innehar upphovsrätten